

شرایط حضور قلب و لذت از عبادت و نماز

از محضر آیت الله بهجت سوال شد عمرمان گذشت و دارد می گذرد اما هنوز لذتی از عبادت و به خصوص نمازمان احساس نکرده ایم، به نظر شما چه باید بکنیم که ما نیز اقلاً اندکی از آنچه را که ائمه و پیشوایان معصوم علیه السلام فرموده اند، بجشیم؟

معظم له در حالی که سر تکان می داد فرمود؛ این دردی است که همه گرفتاریم عرض شد:

آقا به هر حال مراتب دارد و مساله نسبی است، باز در جواب فرمود:

شاید من مرتبه شما را تمنا کنم.

به هر حال پس از چند بار اسرار فرمودند:

احساس لذت در نماز یک سری مقدمات خارج از نماز دارد و یک سری مقدمات در خود نماز، آنچه پیش از نماز و در خارج از نماز باید مورد ملاحظه باشد و عمل شود این است که:

انسان گناه نکند و قلب را سیاه و دل را تیره نکند، و معصیت، روح را مکدر می کند و نورانیت دل را می برد.

در تمام بیست چهار ساعت باید حواس (باصره، سامعه و ...) خود را کنترل کند.

باید در طی روز گوش، چشم و همچنین سایر اعضا و جوارح خود را کنترل کند و این یکی از عوامل تحصیل حضور قلب می باشد.

اگر در همان الله اکبر شخص متوجه باشد که دارد چه کار می کند دیگر لازم نیست که تا آخر نماز خیلی زحمت بکشد.

نماز به منزله کعبه و تکبیرة الاحرام (بسان) پشت سر انداختن همه چیز غیر از خدا و داخل شدن به حرم الهی است؛ و قیام به منزله ی صحبت دو دوست، و رکوع خم شدن عبد در مقابل آقاست، و سجده نهایت خضوع و خاک شدن و عدم شدن در مقابل اوست، وقتی که عبد در آخر نماز از پیشگاه مقدس الهی باز میگردد، اولین چیزی را که سوغات می آورد سلام از ناحیه ی اوست